

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome Tribvnalis Sacramentalis Reverendissimi Patris Petri Marchantii

Zurmöllen, Heinrich

Neuhusii, 1677

Titvlvs II. De Novitiatu et Novitiorum Professione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9734

Nec se putet excusari puritate castitatis, quam mente & corpore possidet, cum enim status Religiosus sit puritatis & castitatis exemplar, etiam in verborum & totius externi hominis compositione, seita castum exhibere tenetur.

TITVLVS SECVNDVS,

De Novitiatu et Noviti- orum Professione.

Articulus Primus,

De Novitiatu.

I. **N**OVITIATUS est probatio Religionis, alicui ad certum tempus, ab habente potestatem, sub certis legibus concessa, in ordine ad professionem Religiosam, juxta liberam postulationem Novitij probantis, & consensum ac acceptationem eorum, quorum est, ad professionem admittere. Novitiatus enim ordinatus est, tum ut quis Religionis onera probet, tum ut à Religione probetur ad certum tempus, nam non potest esse probatio perpetua,

tua, neque excedere tempus ab Ecclesia constitutum.

2. Leges vero Novitiatus quinque sunt, 1. Ut ætate debita inchoetur. 2. Ut persona aliquam inhabilitatē substantialem non habeat. 3. Ut certo loco fiat. 4. Ut in habitu Religioso perficiatur. 5. Ut per annum continuum duret.

3. Ætas pubertatis requiritur, in persona novitatum, in vera Religione inchoante, quæ quidem ætas in masculo requirit quatuordecim annos completos, in femina duodecim. Patet ex Concil. Trident. sess. 25. de Regular. cap. 17. *Ut puella quæ habitum regularem suscipere voluerit, major duodecim annis sit, nec ante eum suscipiat. Quia qui annos pubertatis non est ingressus, congrue non potest experiri austeritates Religionis, imo nec essentialium votorum observantiam, specialiter castitatis, cujus tentationes adversas nondum pati potest.* Præterquam quod deliberatio perfecta status in minori ætate vix haberi possit: unde & vota impuberum per parentes valide irritantur. Hinc securius est, non admittere ul-

lum ad probationis annum, nisi sit annus ille, qui in completam ad professionem aetatem, nimirum decimum sextum annum completum, terminatur.

4. Omnis habilitas quæ requiritur in persona, ut legitime profiteatur, illa proportionaliter requiritur, ut annum probationis subeat, etsi non eadem certitudine vel obligatione. Quia qui legitime annum probationis init, illum sic subire & inire censetur, ut præsupponatur habere qualitates & habilitates requisitas, cum quibus possit profiteri, si ita libuerit, qui enim certas inhabilitates haberet ad professionem, frustra probare intenderet, aut probari permetteretur.

5. Sanctum etiam & laudabile est, conventus aliquos designatos ad institutionem Novitiorum, & Novitiatum à communi conversatione professorum separatim habere, regularis est forma. Quia ita melius probantur, docentur, ac mortificantur. Nec quod illos offendat videre possunt. Quare omnis Novitiatus debet de

de necessitate transigi in aliquo conventu, nisi dispensatio singularis Sedis interveniat, quia probatio novitij non tantum est passiva, sed etiam activa, id est, qua se ipsum probet, & qua à Religione probetur, hoc vero extra conventum fieri nequit, hinc non admittenda opinio eorum, qui ex proprio genio affirmant, aliquo saltem tempore novitiatum posse extra Monasteria servari.

6. Novitius debet necessario probari in habitu pro novitijs de terminato, & in qualibet religione consueto, hoc probant omnia decreta Conciliorum ac Pontificum, quæ dum de novitiatu loquuntur, illum semper computant à die suscepti habitus, supponendo in ingressu ad novitiatum, singularem habitum, Religioso similem, & ab habitu professorum aliquo signo distinctum, semper novitijs concedi.

6. Annus Novitiatus debet esse integer & completus, hoc constat ex Concil. Trident. sess. 25. de Regularibus cap. 15. *In quacumq; Religione tam virorum quam mulierum, professio non fiat ante decimum sextum*

M 4

annum

annum completum, nec qui minore tempore quam per annum post susceptum habitum in probatione steterit, ad professionem admittatur, professio autem ante facta sit nulla. Ad annum vero completum frequentia requiruntur.

1. Computus integer à die legitime suscepti habitus, usque ad diem anniversariam, quæ quo ad numerum dierum annum compleat, quod autem ex Privilegio Pij quinti, Novitijs Monialium si habeant ætatem legitimam, liceat in articulo mortis, non completo anno Novitiatus professionem emittere, intelligendum est tantum pro solatio animæ id fuisse concessum, ad finem lucrandi indulgentias, & fruendi privilegijs spiritualibus, quæ professis sunt data, non autem ad obligationem aliquam futuram si convalescant, non enim tunc sic professæ, obligantur ad vota vel Regulam, sed si Religioni incorporari velint, debent reliquum tempus probationis absolvere, & professionem denuo emittere, unde sequitur si novitia sic professa, ante annum completum moriatur, Monasterium (alias

lias capax) non succedere in bonis, nihil enim operatur ista professio, in externo aut conscientiae foro, sed tantum ad animae consolationē in bulla expressam ordinatur.

2. Requiritur pro professione valida annus continuus & non interpolatus. Interpolatio vero est duplex, alia necessitatis, aut superveniens à casu, ut cum novitius tempore probationis in infirmitatem gravem incidit, qua pluribus mensibus decumbit, item violenter à Monasterio ab hostibus extrahitur & aliquo tempore detinetur, sicut etiam si à superiore probationis gratia emittatur, talis interpolatio non censetur per se, anni Novitiatus probationem discontinuare. Alia est mere voluntatis & nostrae dispositionis, ut si superior accipiat novitium in socium & ad ejus notos vel cognatos excurrat, vel ipsum emittat ad opera aliqua minus necessaria, quamvis utilia, talis si notabili aliquo tempore absit, vel saepius brevis absentia repetatur, non facit annum continuum probationis, sed teneretur illum resumere, alias invalide profiteretur, nisi ratio facti aut bre-

vitas temporis in moralibus exculet, in omnibus vero casibus etiam necessitatis inevitabilis, si prudentum iudicio non videatur Novitius sufficienter probatus, potest differri professio, & probatio extendi ad aliquot menses.

Articulus Secundus.

De Novitiorum professione.

I. **P**rofessio Religiosa sic describi potest: quod sit traditio voluntaria sui ipsius à persona idonea & capace, Deo & Religioni approbatæ facta, per emissionem trium votorum essentialium, secundum Regulam approbatam, à legitimis superioribus nomine Religionis & Ecclesiæ acceptata. Dicitur (*Traditio sui ipsius*) per hoc distinguitur à voto simplici quod consistit in sola promissione, cum intentione se obligandi, Deo facta: votum vero solemne, in executiva sui traditione, ad promissorum adimplentionem. Dicitur (*voluntaria*) nam omnis professio metu gravi etiam reverentiali, injuste incusso facta, nulla est. Dicitur (*sui ipsius*) tradit enim

in
sin
lea-
teft
ad

nim qui profitetur se ipsum, & velut à se, se ipsum abdicat, & in alium transfert. Dicitur (*religioni approbata facta*) nam professio in quacunque congregatione non approbata facta, non est professio Religiosa, sed ad simplicia vota reduci debet.

2. Sex vero præcipua reperiuntur impedimenta professionem dirimentia, si ante ejus emissionem in profitente fuisse reperiuntur. 1. Defectus ætatis, professio enim ante decimum sextum annum completum, ex Concil. Trident. est nulla & invalida. 2. Defectus veri consensus & libertatis. 3. Conditio servi aut mancipij: talis enim absque domini manumissione, sicut Religioni se obligare non potest, sic nec à Religione recipi, & consequenter nec valide profiteri. 4. Matrimonium consummatum: etsi enim professio Matrimonium ratum annullat, non tamen si consummatum est, quia qui consummat actu matrimonium, jam actu possessionem suæ sponsæ, & ipsa sponsi accepit. 5. Obligatio ad ratiocinia publica, sive debitum ingentis æris alieni, pro ut in decreto Sixti V. quod incipit:

M 6

Cym

Cum de omnibus: dato Romæ An. 1587. continetur, ubi & criminosi, & ex incestuoso vel sacrilego concubitu illegitimi, ad Religionem inhabiles declarantur, & eorum professio irrita decernitur. 6. Est morbus contagiosus, ut lepra, morbus gallicus, morbus etiam caducus, idque in Religionibus ubi desuper à Pontificibus statutum concessum.

3. Varia etiam juxta cujuslibet Religionis leges, statuuntur impedimenta, quæ quamvis professionem non cassent aut dirimant, non tamen sine culpa & penis recipientibus ac receptis impositis, professio ab illis, qui talibus præpediuntur, emittitur, quadruplicis autem generis reperiuntur.

1. A Natalibus: ut si recipiendi ex libidinoso, adulterino, incestuoso, aut alias illegitimo thoro nati sint, quorum receptionem religiones passim repudiant, quia qui ex hujusmodi thoro nati sunt, aliquam secum maculam portant.

2. Ratione infecti generis à professione repellendi sunt: qui à Mauris, Judæis, Hæreticis proxime descendunt. Similiter qui

à pa-

7. à parentibus criminosis, publice infamatis, infamia facti vel juris, imo communis suspicionis, progeniti sunt. Item qui à vilibus personis, ut tortoribus & hujusmodi prodierunt.

3. Nonnulli ob excessum nimium ætatis etiam à Religione vetantur recipi, quia etsi essentialia servare possint, in omnibus tamen alijs ratione ætatis dispensandi forent.

4. Possent tamen tanta ædificatio ex alicujus personæ receptione nasci, ut defectum & onus, quod ex tali receptione obveniret, omnino compensaret, & sic in simili casu posset dispensari.

4. A complexione sive corporis constitutione: ut si novitius sit infirmus, claudus, Monoculus, Gibbosus, aut deformitate notabili affectus. Notandum verò quod recipientes hujusmodi impedimentis laborantes peccent mortaliter, quia religionem injuste gravant, & illam opprobrijs hominum exponunt, novitij vero qui ante professionem hujusmodi impedimenta occultaverunt, possunt interdum à Religione cui sunt mentiti expelli.